

עפ"ת 8007/09/15 - עבד אל חלים חסן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 8007-09-15 חסן עבדאל-ח' נ' מדינת ישראל
עפ"ת 7990-09-15 חסן עבדאל-ח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	עבד אל חלים חסן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

הבקשה וטענות הצדדים

תחילתו של תיק זה בשני דו"חות תעבורה אשר נרשמו למערער, בגינם ביקש הוא להישפט. אי לכך, הוגשו שני כתבי אישום לבית משפט השלום לתעבורה בצפת; האחד, ייחס לו עבירה בניגוד לתקנה 85(א)(6) לתקנות התעבורה, כך שביום 31.10.14 נהג ברכבו והוביל מטען בתפזורת, שגובהו עלה על גובה דפנות הארגז של הרכב לרבות גובה הסולמות בלא שהמטען היה מכוסה כיסוי מתאים (תיק תת"ע 4166-04-15) (להלן: "התיק הראשון"). השני, ייחס לו עבירה בניגוד לתקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה, כך, שביום 31.10.14 נהג ברכבו והוביל בו מטען כשמשקלו הכולל של הרכב 35,580 ק"ג, העולה על המשקל הכולל המותר של הרכב שהוא 32,000 ק"ג (תיק תת"ע 4172-04-15) (להלן: "התיק השני").

שני התיקים נקבעו לדיון בפני כב' השופט בסאם קנדלפת ליום 29.04.15. באותו יום, ובהעדר התייצבות מטעם המערער, גזר בית משפט קמא את דינו בהעדר והשית עליו עונש של קנס בסך 500 ₪ בתיק הראשון ואילו בתיק השני, השית עליו עונש של קנס בסך 1,000 ₪.

ביום 15.07.15 הגיש המערער לבית משפט קמא בקשה לביטול שני פסק הדין שניתנו בהעדר. במסגרת הבקשה, פירט המערער את נסיבות המקרה בציינו, כי בזמנים הרלבנטיים לביצוע העבירה הוא היה בתוך השטח, קרי - בתוך אתר העבודה ומשכך, הוא אינו מודה בעובדות. עוד טען, כי הוא לא קיבל זימון לדיון שכן, בקרב בני משפחתו נפוצים שמות זהים לשמו וייתכן, כי ההזמנה, בטעות, נשלחה לאדם אחר הנושא אותו שם. לדידו, העונש אשר הוטל עליו, הינו חמור,

גורם לו לעיוות דין ומשכך הוא ביקש ליתן לו את יומו בבית המשפט.

כב' השופט קנדלפת, בהחלטתו מיום 15.17.15, דחה את הבקשה בציינו, כי לא מצא הצדקה מספקת לאי התייבבות הנאשם למשפט. לפיכך, ובהעדר חשש לעיוות דין, הורה על דחיית הבקשה.

מכאן, הבקשות המונחות על שולחני להארכת מועד להגשת ערעור על ההחלטה.

ועוד; טען המערער, כי הקנסות אשר הוטלו אינם מוצדקים בנסיבות העניין.

הבקשות נקבעו לדיון בפניי. במהלך הדיון, חזר המערער על בקשתו לבטל את הדוחות שניתנו. לטענתו, הוא עבד בתוך אתר העבודה, לא היה על הכביש וחומר המילוי שהיה לא בלט מעל הדפנות בכלל; על רקע זה, הוא לא דאג לכיסוי. משהיה מצוי בשלב של פריקת התכולה של הארגז; פועל יוצא, הוא לא יכול היה לכסות את הארגז. המערער חזר וציין, כי לא קיבל כל זימון לדיון.

המשיבה בתגובתה, התנגדה לבקשה. לדידה, לא ניתן הסבר מדוע נזכר רק עתה להגיש את הערעור כאשר חלפו למעלה מארבעה חודשים מאז ניתן גזר הדין. ביחס לסיכויי הערעור, צוין, כי סיכויי קלושים וזאת גם לאור האמור בדוחות לגבי נסיבות ביצוע העבירה. המדובר בעבירות של אחריות קפידה.

באשר לאישורי המסירה, טענה המשיבה כי המבקש זומן כדן ובהודעה מאוחרת יותר אשר הוגשה לתיק בית המשפט, צירפה המשיבה העתק של אישורי המסירה למערער.

דין והכרעה

לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

לא אחת נקבע, כי "בית משפט זה חזר וקבע כי על המבקש הארכת מועד להציג טעם ממשי המניח את הדעת... בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול לעניין הארכת המועד נמנים משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי" (ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010)).

בענייננו, לא הוצג טעם ממשי כלשהו המצדיק את הארכה המבוקשת, לא הוכח בפניי, כי המערער לא קיבל זימון לדיון; נהפוך הוא, הוצגו אישורים המעידים על מסירה אשר בוצעה כדן ועוד, לא שוכעתי באשר לקיומם של סיכויי הגנה טובים ואין כל חשש לעיוות דין ומכאן, אין כל טעם להיעתר לבקשה.

שוב, טענתו של המערער לפיה לא קיבל זימון לדיון, הופרכה במסמכים אשר הוגשו על ידי המשיבה. עיון באישורי המסירה אשר הוגשו מראה, בבירור, כי המערער כן קיבל זימון לדיון. ההזמנה לדין נשלחה אליו לכתובתו כפי שזו נמסרה על ידו ומשדבר הדואר "לא נדרש" אין לו להלין אלא על עצמו. המערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה העומדת לו לרועץ, בנסיבות כפי שתואר לעיל.

באשר לסיכויי הגנתו של המערער, סיכויים אלה קלושים הם. זאת כפי העולה מהמסמכים אשר הוגשו לתיק בית המשפט. ראה לדוגמה התייחסותו של המערער כפי שזו נרשמה מפיו על גבי הודעת תשלום הקנס, שם בפרק של "דברי מקבל הדו"ח". בדבריו, הוא לא הכחיש את נסיבות ביצוע העבירה, לא חלק על כך שנהג במשאלית והעמיס את המשקל ביתר. טענותיו כפי שאלה הועלו בדיון בפניי, הינן חדשות ועומדות הן בסתירה מוחלטת להודעותיו הקודמות. בל נשכח, כי עניין לנו בעבירות של אחריות קפידה.

עיננו הרואות, סיכויי בערעור אינם טובים.

לפני חתימת החלטה זו, מוצא אני לנכון להפנות לדבריי במסגרת תיק עפ"ת 35639-04-15 **סעדי סעיד נגד מדינת ישראל**, שם בסעיף 17 לאותו פסק דין, קבעתי כך:

"בסוף דבריי, רואה אני לנכון לשוב ולהדגיש, כי, שמירה על הערוצים הפרוצדורליים והמועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, מקבלת היא משנה תוקף וחשיבות עליונה, עת מדובר ב"משפטי וענייני תעבורה". המדובר הוא בעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים חדים, אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר רק בהתקיים נסיבות מוצדקות, מבוססות ומיוחדות שבכוחן לפרוץ, במידתיות, את המעטפת הדיונית הקבועה בדין. הסרת המחסומים הפרוצדורליים, באופן שאינו מידתי וללא הצדקה, יכולה להביא ל"שטפון" של בקשות שיש בכוחו כדי להציף כל חלקה טובה במישור התעבורתי."

לאור כל המקובץ לעיל, לא ראיתי מקום להיעתר לבקשה ואני מורה בזאת על דחייתה.

אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ו, 10 נובמבר 2015, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.